04/10/2020

Ο γερό Παχώμιος και το μεγάλο φίδι

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Στη Σκήτη των Ιβήρων, στην Καλύβη των Αγίων Αποστόλων, στη συνοδεία εκείνη ήταν και ο Γερο-Παχώμιος. Στο πρόσωπό του έβλεπε κανείς ολοφάνερα ζωγραφισμένη την αγιότητα. Το γεροντάκι αυτό ήταν πολύ απλό και τελείως αγράμματο, μα πολύ χαριτωμένο.

Όταν ερχόταν για να εκκλησιαστεί τις γιορτές στο Κυριακό της Σκήτης ποτέ του δεν καθόταν στο στασίδι, αλλά στεκόταν πάντα όρθιος (ακόμα και στις ολονυκτίες) και έλεγε την ευχή. Όταν τύχαινε να τον ρωτήσει κανείς «Πού βρίσκεται η ακολουθία;», απαντούσε: «Ψαλτήρια! Ψαλτήρια λένε οι πατέρες». Όλα τα έλεγε ψαλτήρια. Ούτε από ψαλτικά ήξερε εκτός απ’ το Χριστός Ανέστη που έψαλλε το Πάσχα.

Ήταν πάντα πρόθυμος να κάνει τα χατίρια των άλλων χωρίς να ’χει καθόλου δικό του θέλημα. Όση στεναχώρια και αν είχε κανείς, μόλις έβλεπε τον π. Παχώμιο του έφευγε και ειρήνευε. Όλοι τον αγαπούσαν. Ακόμη και τα φίδια που του ’χαν εμπιστοσύνη και δεν έφευγαν, όταν τον έβλεπαν. (Στην περιοχή της Καλύβης υπήρχαν πολλά φίδια, γιατί υπήρχαν πολλά νερά).

Οι άλλοι δύο πατέρες της συνοδείας πολύ φοβούνταν τα φίδια, μα ο γερο-Παχώμιος τα πλησίαζε χαμογελαστός, τα έπιανε και τα έβγαζε έξω από το φράχτη τους. Μια μέρα, ενώ πήγαινε βιαστικός σε μια άλλη Καλύβη, στο δρόμο βρήκε ένα μεγάλο φίδι, το οποίο τύλιξε στη μέση του σαν ζώνη, για να τελειώσει πρώτα τη δουλειά του και μετά να το βγάλει έξω από την περιοχή τους!

Ο π. Ιάκωβος τρόμαξε μόλις τον είδε και ο π. Παχώμιος πολύ παραξενεύτηκε απ’ αυτό. Μετά μου έλεγε: «Δεν ξέρω γιατί φοβάται τα φίδια. Εκείνος ο π. Ανδρέας φοβάται ακόμα και τους σκορπιούς» και συνέχισε: «Εγώ τους μαζεύω στη χούφτα μου τους σκορπιούς απ’ τα ντουβάρια και τους πετάω έξω απ’ την Καλύβα. Τώρα που τρέμουν τα χέρια μου από το Parkinson, τα μεγάλα φίδια σβαρνίζοντας τα βγάζω έξω!».

Τον ρωτάω: «Γιατί δε σε δαγκώνουν εσένα τα φίδια γερο-Παχώμιε;», για να μου απαντήσει: «Κάπου γράφει ο Ιησούς Χριστός σ’ ένα χαρτί ¨εάν έχεις πίστη πιάνεις και τα φίδια και τους σκορπιούς και δε σε πειράζουν”»…

Το άγιο αυτό Γεροντάκι, ο Πατήρ Παχώμιος, είχε αναπαυθή στις 22.10.1967. Μαζί με άλλους Οσίους Πατέρες, που αγωνίσθηκαν φιλότιμα στο Περιβόλι της Παναγίας, και εξαγνίσθηκαν με τη βοήθεια της Καλής μητέρας, της Αγνής Παρθένου, έγιναν Στρατιώτες του Χριστού, νίκησαν τα πάθη τους, εξόντωσαν τον εχθρό διάβολο, αυτοί οι «Λοκατζήδες της Εκκλησίας μας», και στεφανώθηκαν από τον Χριστό με άφθαρτο στεφάνι.

Γέρων Παΐσιος Ἁγιορείτης, 1982